

Fredertiksen: Jeg ser ikke rettere, end at der altid er naaet Noget ved de Forhandlinger, der hidtil ere søgte om disse Anliggender; der er visse Punkter, hvorom der aabenbart er en Enighed tilstede, som ikke fandtes den Gang, Sagen første Gang kom frem. Dette bestyrker yderligere det, som ogsaa fra første Færd forekom mig at være den rette Vej for Ministeriet at vælge i saadanne Sager, nemlig at man skal tage Noget for ad Gangen. Det er aabenbart den eneste Maade, hvorpaa der kan udrettes Noget somhelst. Men naar jeg nu ser paa, hvad Mæltallet og Mindretallet ere enige om i den Betænkning, som foreligger, tilstaaer jeg, at selv der er der Noget, hvortil jeg idetmindste i dette Dieblis ikke kan gaa med. Jeg ser ikke Andet end, at de Betragtninger, der med stor Styrke ere blevene gjorte gjældende imod Kjøbenhavns Befæstning, og som ganske vist have deres store Betydning, i Virkeligheden maa føre os betydelig videre. Der er sagt imod Kjøbenhavns Befæstning navnlig dette: Doornaar skal den benyttes, hvad Gavn skal der have af at befæste Kjøbenhavn? Svaret derpaa er da det, at den skal forhindre Tjenden ikke fra at erobre Kjøbenhavn, thi det er umuligt, men fra at gjøre det i saa kort en Tid, at al Udsigt til at faae Hjælp var os afstaaen; dette at opholde Tjenden i en mere eller mindre kort Tid skal være Nytten af Kjøbenhavns Befæstning. Men derimod bliver der saa sagt — og jeg idetmindste kan ikke afvise denne Betragtning — at der er megen liden Sandsynlighed for, at en Tjende, naar Forholdene ere saaledes, at vi kunne vente Hjælp fra en Magt, der er Herre tilføs, vil gaa over paa Sjælland for at erobre Kjøbenhavn. Det vilde være en altfor stor Risiko for den preussiske Armee, eller hvem det nu skulde være, at gaa over paa Sjælland, naar den kunde vente at blive afstaaen efter kort Tids Forløb, naar en Flaade kom os til Hjælp. En Tjende vilde vel paa kort Tid kunne bemægtige sig Sjælland, men den risikerer meget derved, og jeg ser ikke, hvad den skulde opnaa, naar den ved Hjælpens Ankomst blev afstaaen. Tjenden vil bemægtige sig Sylland og Fyn, men at gaa videre over til Sjælland, naar der er Rimelighed for, at vi om kort Tid ville faae Hjælp af en overlegen Styrke, forekommer idetmindste mig meget lidet sandsynligt. Men alle disse samme Betragtninger, der ere gjorte gjældende mod Kjøbenhavns Befæstning, maa jo tydelig nok, hvis de ere rigtige, ogsaa rettes imod de store Foretagender, som bringes i Forslag for at fiktte Sjæl-

land. Ganske det Samme, som maa forhindre Tjenden fra at indlade sig paa at angribe Befæstningen om Kjøbenhavn, maa jo ogsaa medføre, at han meget vil betænke sig paa at tage Sjælland. Naar det nemlig ikke er en Erobring, som han har Udsigt til at beholde, men Noget til Sjælland snarest vil blive færlig for ham selv, synes det ialtsald ikke, at der er stor Udsigt til, at et saadant Angreb vil komme. Nu skal jeg naturligvis indrømme, at der ved alle saadanne Fæstningsanlæg, og fremfor alle ved Kjøbenhavns Befæstning, altid vil være en større Sikkerhed, og at der er nogen Mulighed for, at de kunne blive til Nytte. Men det er dog Noget, som ikke gjælder mindre ved disse Foretagender end ved alle andre; det kommer an paa at veie den sandsynlige Nytte mod Byrderne. Som jeg senere skal komme til, vil jeg paa ingen Maade gaa ind paa at bevilge Udgifter i disse Tiemed uden at bestemme en særlig Skat; men jeg skal indrømme, at skulde den offentlige Mening her i Landet udvikle sig saaledes, at Skatteyderne bleve villige til at betale en saadan Skat for dette Tiemed, og at man opnåede den store og fuldtændige Sikkerhed, selv med Offret af en større Skat, skulde jeg, saaledes som Landets Gvne er for Dieblisset, ikke med stor Sorg se dette. Det er et af de Spørgsmaal, hvor Besolkningens Opsættelse efter min Mening vil have en afgjørende Betydning. Men jeg vil ikke, uden jeg er fuldtændig forvisset om, at Folkets Opsættelse gaar i den Retning, hvilket man rimeligvis først vil kunne se, efter at nye Valg ere foretagne, gaa ind paa de Fordringer, som her opstilles. — Der er endnu her en Betragtning, der gjør sig gjældende for mig, det er Spørgsmaalet om Forholdet til Udlandet. Man har fra deres Side, som forsvare denne store Penges anvendelse, afvist den Fordring, at man her skal tage Hensyn til vore Forhold til Udlandet. Der er jeg ikke istand til at følge med. Jeg forstaaer meget godt, at Regjeringen ikke ved Motiveringen af saadanne Forslag ønsker at indlade sig nærmere paa dette Forhold; men det forekommer mig rent ud sagt at være Affektation, om vi Medlemmer, der ikke have det samme Baand paa os som Regjeringen, ville undlade at sige, at det i meget Væsentligt og i Grunden kommer til at afhænge af den Opsættelse, vi have om vort Forhold til Udlandet, hvor langt vi skulle gaa i denne Henseende. Det, at tale om Sverrig og Norge og hvilke andre Magter der nu ere nævnte, er der ganske vist neppe nogen sund Mening i. Det er Spørgsmaalet om vort Forhold til Preussen,